

ni na tako dobro pivo (vól) naletel, ga na srečo svojiga sirca vleče prav čversto, poliček za poličkam.

Popoldne že precej pozno gresta gospod in Štefanček oba prav židane volje na somenj. Tjè pridši ogledujeta sèm ter tjè konje po tergu in zbirata, kar se kmali naključí, da jima nekdo konja ponudi, ki jima je bil všeč, — bil je velikosti sircove, začernele farbe brez lise in brez družih znamenj, repa je bil kratkiga, po angleško zavihaniga. Ker jima je bil po volji, in cena tudi ne predraga, je bil kup v 5 minutah storjen; plemenitaž dobí konja za 25 tolarjev.

Vesela, da sta tako dober kup konja staknila, jo vrežeta v omenjeno kerčmo nazaj, od kodar se zadovoljna kmali proti domu derdrata.

Ne peljeta se dolgo, kar se je jelo Štefančku nekaj dozdevati, kar si od konca ni povedati upal; dalje ko se peljeta, bolj čudno mu je.

Komaj pa prideta na veliko cesto, po kateri bi se bila imela memo perve kerčme peljati, kjer se je Štefanček večkrat vstaviti navado imel in ga masliček zvernil, jo je novi konj naravnost na dvorišče zavil. Dá mu jih en par z bičem čez herbet, da ga naprej spravi.

Ko prideta k drugi kerčmi, ki se ji je „pri Čepunu“ reklo, se kljuse spet vstavi, in noče naprej. Tudi tukaj se je Štefanček po navadi vstavljaj. „Šenčaj! — ga jeza zgrabi — „ta konj ima ravno tako termo, kakor naš sirec! Ako bi ne vedil, da sva ga prodala, in da je bil druge farbe, sto medvedov! bi mislil, da je naša merha“.

Ko se pa tjè privozita, od kodar se pot iz ceste proti vasi oberne, jo nju konjiček naravnost po nji napne, gré bolj vesel in hitreje, kakor da bi se mu bilo pozdevalo, da bo kmali domá, „Na, tle ga imaš le!“ si misli Štefanček in zamišljen z glavo kima. Ko sta bila konja sprežena in razširana, jo potegne novinec neutegama v štaló k ravno tistim jaslím, pri katerih je prodani sirec stal.

Zdaj še le je Štefanček prav debelo gledal. Plemenitaž izpelje konja iz štale, ter ga ogleduje od glave do nog in od nog do glave. Štefanček ga boža po čelu — ali kaj vidi! — vsa njegova roka je bila črna.

Zdaj so se vsim oči odperle — staro merho sta prodala in jo zopet kupila in sicer z 10 tolarji dražji!

Prekanjeni mešetar je s sajami sirca v vranca spremenil, in s prikrajšanim repam ga tako naštulil, da ga kupca nista spoznala, ker sta pregloboko v kozarček lukala.

Slišali smo pa pozneje, da s Štefančkam plemenitaž ni nikdar več za konje na somnji barantal, ker se je že takrat dosti izučil.

K—č.

Novičar iz slovanskih krajev.

(V.) *Iz Šoššana na Štaj.* Grozna nesreča pod Belovodo na roženkransko nedeljo, o kateri bi „Novice“ rade resničen popis zvedile, se je godila od 10. ure pred poldan, malo dol pred Grebenskim mlinam, kjer se dva planinska potoka stekata, na meji Belovodske in Šoštanske fare, v Št. Florjanski srenji. Navadno v letih potokih komaj za dva mlinska tečaja vode teče, torej berv čez potok ni bila visoka, komaj poldrugi šoln široka in dva sežnja dolga, močna scer, da se ni gugala, pa brez priločov (deržajev), kar je edini in poglavitni vzrok nesreče, ki je romarje zadela, ki so z gore sv. Križa domú šli. Dereče povodnji valovje je do berví brusilo. Za krepke, vode navajane ljudi na tej bervi scer ni bilo nevaršine, in taki so tudi srečno čez prišli. Nevarnejši pa je bilo slabotnim in boječim ljudém čez iti. Ko je do srede berví človek prišel, se ga je omotica lotila vidši naglo divjanje valov pod nogami, ki so po bervi brusili, in človeku se je zdelo, da berv z njim navgor na-

glo smučí, in v omotici se je vzibnul v vodo. Pisatel tega je tisti dan sam čez ravno tisto berv šel, in se omotice prepričal.

Perva, kateri se je bilo to zgodilo, je bila Marjeta Slopnikova, 16 let staro deklè, iz Šmartna v Rožni dolini blizo Celja, in Pezmanova za njo, iz Kozjaka. Romarji plašno gledajo od vsake strani, kako je valovje letí dvé siroti naglo odneslo, pa nihče si ni upal v pomoč skočiti. To viditi pluskne Andrej Danjelčov, 50 let star možak, dalječ pod bervjo v valovje, in je tak srečen bil, Pezmanovo in sam sebe smerti oteti. Marjeto Slopnikovo pa je voda odnesla; še le v pondeljek so jo polno ranu mervto pol ure dalječ pod bervjo našli. Andrej Danjelčov je v daritev za otetbo obljubljené talie priporočen.

Po tej nesreči gré Grebenšek in postavi križ pred berv, romarje svari čez iti in jim drugo stezo kaže, kodar bi se nevaršine ognili. Al komaj Grebenšek odide, romarji križ poderejo, spet čez berv potovajo, in Jera Maršnikova, 20 let stara kersanca iz Št. Florjana v Doliču, se v vodo zverne, da je ni bilo več viditi; v pondeljek so jo našli vso obtolčeno mervto pod sipam.

Romarji potovajo čez berv še in še; zdaj se podajo na berv Mica Podjavoršca, njeni mož Podjavoršek in njegova sestra Polona, in se eden družiga deržijo po versti. Pridejo na sred berví, Polone se omotica loti, omahne in potegne saboj svojiga brata in svakinjo. Podjavoršek, krepak mlad možak visoke rasti, se vojskuje in vojskuje z valovjem za svojo mlado nosečo ženo in za svojo sestro na vso moč, derží dolgo za svojo ženo, ko jih voda kota, pa ne more zmagati. Teško kamenje mu ženo zavalí, njega tudi voda podere, in vsiga obtolčeniga malo živiga iz vode potegnejo. Benk, njegov svak, in Adrej Danjelčov sta naprej mervto Polono našla in iz vode potegnili; po ti Podjavorščó dvé uri poznej. Podjavoršca je bila stara še le 24 let, Polona pa 18. Obedvé ste iz Št. Florjana v Doliču. Vse štiri utonjenke so pokopane v Šoštanski fari. Bog jim daj sveti raj! Domači ubogih utonjenk naj se s tem tolažijo, da njihove rajne niso na kakšnim grešnim potu nagle smerti storile, ampak na božjim potu. Vsim pa letá žalostna prigodba v spomin kliče: „Bodite pripravljeni, zakaj vi ne veste ne ure ne dneva, kdaj vas bo Gospod poklical“.

Pa tudi srenjskim županom naj bo ta žalostna prigodba v poduk: kako treba je gledati in skrbeti, da so berví čez vodé in vse tudi še tak male potoke varno narejene in s priločmi okovarjene. Ako ravno se zdi, da čez bervi malih potokov priločov treba ni, jih je potreba gotovo pa ob času povodinj za vse ljudi, ki čez hodijo. Nihče bi se pod Belovodo utopil ne bil, ako bi bila berv tista s priločmi prej okovarjena bila. Zdaj res že lepa varna berv tam stoji. Pa kader ta spet soguje, ali bo narejena druga nova, prej ko se spet kdo tam utopi?

Taka le se povsod godí, da se po nesreči še le ljudje spametovajo in spoznajo, česar je potreba. Koristnejši, akoravno ne kaj pameten, je bil tisti oklic, da bi se gasivnice vselej štirinajst dní pred ognjem namakati in poskušati imele, kakor ravnanje takih, ko še le tedaj gasivnice si omišljujejo, kader so že pogoreli!

Iz Št. Mahora (Konec). Ko smo tričtetert ure pri Savici bili, smo se vernili spet proti jezeru nazaj. Vihar je potihnul, jezero je vmirnjeno pred nami ležalo, al — kmalo je jelo spet líti. Tode nič nismo marali; ob enajstih smo bili že spet pri Boltru, kjer so me pečene žlahne postervi, boljši od Millstätterskih, dobro vince in pošten račun okrepčale na daljno pot v Bled nazaj. Vse svoje žive dní nismo toliko pota storil in toliko po vodi bredli, ko ta dan, — ali treba je bilo po-

spešiti se, ker od ure do ure so se hudourniki bolj narašali, ki poberajo mostove in bervi. Vsa zdelana in trudna, ker nisva iz Bohinja v Bled clò nič počivala, dospeva do prijazne gostivnice pri Petranki.

Drugi dan jo vdarim čez Kamnogorico in Kropo v Železnike; spremi me še čez nekatere nevarne kraje vjeni Luka Dular. Ko se na desnim bregu Kropice ločiva, pustim Kropo na levi in grém dalje čez hribe.

Marsikaj starega in novega sim na ti poti vidil, marsikaj veselega in žalostnega izvedil. Nekdaj narboljši prijatli se zmerzlo deržé, če jih vidiš spet po več preteklih letih, kar nam žalostno spričuje, da pravega prijateljstva je le malo na svetu! Zastran Kroke bi se bal, da bi danes ali jutro ne postala — Pompeje.

Cilj in konec mojega potovanja je bila bela Ljubljana, ktera se od leta do leta lepša in vedno bolj v versto večih mest stopa; železnica stvari nov svet v okolici njeni. Ravno tisti dan (14. oktobra) se je peljal svetli cesar iz Reke skozi Ljubljano na Dunaj. Zvečer sim se radoval v gledišu na spevoigri „Ciganka“. Zadovoljin sim zapustil Ljubljano in se nazaj podal v Št. Mahor, — ali kakor sém je bil tudi nazaj „Jupiter pluvius“ moj že prezvesti pajdaž.

Srečno sim jo vkljub vsim nevihtam priromal spet domú, in vesel, da se nisim dal vstaviti po nobenem vremenu na potovanji svojem in da sim vidil o slabem vremenu, kar drugi le o lepem gledat gréjo — rajsko Savico, sim se spočil domá, ponovivši pregovor: „kdor ne vaga, je brez blaga!“

B. L.

Iz Kalca 21. nov. Serce mi je igralo, ko sim čul in bral, da je visokočastiti deželni poglavar grof Korynski namenil, na Notrajskem enako društvo za Kras na beli dan poklicati, kakoršno se je na Primorskem vstanovilo. Nekaj mescov je minulo, kar se je ta vesela novica razglasila; železnica bo v 4—5 letih sedanjo cesto premagala; obdelovavci Kraške zemlje malo po malo prihod spoznajo: tedaj je potrebno, zanemarjenemu Krasu z besedo in z roko na pomoč priti, če ne bo v kratkem glada in strada po njemu dovelj! Po „Novicah“ smo zvedili, da za Šnepersko grajšino pri prvi dražbi ni bilo kupca. Kdorkoli imenovani gojzd le kolčkaj pozná, mora rêči, da ima še veliko veliko vrednosti v sebi, čeravno mu je že sekira serce zlo ranila. Škoda, če pride Šneperski gojzd sopet v ptuje roke!

Pred enem mescom so pripeljali v Senožeče 3 zvonove; dva nova in enega starega. Oba nova kaj lepo pojeta, posebno veči, ki vaga blizo 26 cent. Gosp. Samasa se je sopet slavnega mojstra skazal. Čast njemu! Hvala pa gré posebno taki sosesi, ki si prostovoljno velike stroške natovori! Stari zvon je vlit leta 1551. Govori se, da ima dosti čistega srebra v sebi. Vidi se, da je dobrega brona, tudi poje, pa le tolikanj kakor zamore. Jaz bi svetoval ga preliti, ker dva mlada slavca in en star krokar se nikdar dobro v petji ne skladajo.

Po Notrajskem že 2 tedna neprenehama dežuje. Sicer ni ravno preslabo za ozimino žito, le delo preveč zastaja, paša in vožnja, ker blago izpod streh ne more. Če ne bo burja ali sever obernul, bo narberžeje senó sopet drago.

Kar je unidan iz Postojne zastran bolnišnice pisanega, je skoz in skoz resnično. V kratkem bo več tisuč železničarjev krog Postojne, izmed njih nekaj ali nemara dosti bolnih, — kam ž njimi? Kaj se bodo bolezní po vaséh raztrosevale?

Teržaška cesta pri vsim dežji je mnogo boljša kot pretekle leta. Dokaz, da ima dobre oskerbnike. Pa tudi drobnejši kamen pripomore k boljšemu stanu. Tedaj ga le drobno klepajte!

Narveči gostivnice prek Teržaške ceste se preme-
nujejo v fabrike. Tako je pravo! Železnica se bliža,
tedaj čujte! Na Verhniki, v Senožečah, v Planini
so že davno ólarije, sadaj se zidajo tudi v Postojni
in na Razdertem, in kakor se govori, tudi v Cerknici
in v Aidošnji. Serce imejte novi ólarji! Preskerbite si
dobre vode, dobrega ječmena, dobrega hmelja,
dobrih hramov, dobrih pivcov itd., in ako Bog da,
bo šestíc kot listja in trave! Vi naši, mi Vaši! Le
dobre pive kuhajte, ker vince je neusmiljeno drago!

Miroslav.

Iz Ljubljane. Te dni so pripeljali 4 hude razboj-
nike Dimeša, Kurjovca, Vovka in Šunka vkle-
njene v Ljubljano, ktere so (perva dva v nedeljo) žan-
darji, ki so že marsikteriga hudodelca iz poti spravili,
v Loškim okraji zasačili; od Dimeša, nar hujiga med
temi, pravijo, da je imel sedem barók, s kterimi se
je vedno drugač šemaril. — Prihodnjo sredo ob 10. uri
dopolodne se bo poskusil na Ljublj. gradu že omenjeni
zvon za oginj, tisti dan zvečer pa tudi v ta namen na-
pravljenе ponočne svetilke.

Novičar iz mnogih krajev.

Dunajski vradni časnik ponavlja še enkrat razglas:
da naj do konca prihodnjiga mesca se vsak sta-
rih krajcarjev znebí, ker ob novim letu tisti drobiž
stare kovíne po 2 krajc., po krajcarji, pol krajcarja
in vinarji ne bo več za denar veljal. — Nova postava
zastran družtev se smé nek kmalo pričakovati. — Sliši
se, da se bo poštnína za pisma po našim cesarstvu
prihodnjič nekoliko ponižala, da boste nek dvé tarifi po 3
in 6 krajc. — V Galicii je kolera nek popolnoma zgi-
nila. — Vse novice so polne slovesnost, s kterimi so 18.
dan t. m. slavniga vojskovoda angleškiga Wellingtona
pokopali, ki je v tolikih vojskah zmagal in tudi armado
rajniga Napoleona otepel. Mertvaški vóz, vés iz brona,
17 čevljev dolg, 10 širok, 17 visok, na 6 krasnih ko-
lesih, je vleklo 12 kónj, ki so bili po čvetero skup vpre-
ženi; ob osmih so ga potegnili iz mesta, kjer je na pa-
rah ležal, in opoldne so še le prišli v stolno cerkev sv.
Pavla; pol milje dolgo pot so storili po mestu; gnječa
ljudí, ker jih je bilo več kot 1 milion skupej, je bila taka,
da so pustili svetilke po ulicah goreti, ako bi se pri-
merilo, da bi bila Londonska huda megla mesto otam-
nila, ker tisti dan bi ne bilo moč jih prižgati; pri vsi ti
gnječi je šlo vse v nar večim redu; nobena nesreča se
ni primerila. — Do 24. t. m. se je zvedilo, da pri vo-
litvah za cesarstvo Napoleona se je v 4 kan-
tonih 665.000 volivcov oglasilo za cesarstvo, 21.000
pa zoper, med vojaki (ki tudi volijo) 189.000 za,
6000 pa zoper cesarstvo. — Kristianam v Bosni je
jela neka miliši lučica sejati; turška vlada je poslala pra-
vičniga in modriga Kiamila Pašata v Bosno, naj na-
tanjko preišče pritožbe in stiske kristianov.

Poslednja beseda „Danici“.

Na spis »Danice« v 46. listu so »Novice« za potrebno
spoznale, odgovor dati, nadjajoče se, ker je vsaka stran svoje
enkrat povedala, da bo neslane pravde konec. Ker pa nam
48. list preočitno kaže, da »Danici« ni s „neprepirljivostjo“ res-
nica, in da mlado vredništvo hoče kakor stara babica se za zad-
njo besedo loviti, mu privošimo radi to veselje. Operti na ve-
ljavno mnenje tudi tacih mož, kterim v „ti in še marsikaki
enaki rêči“ sodba gré, ostanemo iz omenjeniga „obzira“ —
dobro nas razumite, iz „omenjeniga obzira“ in ne spušajte
samovoljno naših besed! — vseskozi pri tem, kar smo v 93. li-
stu rekli; zato ne bomo ne besedice več o ti pravdigo-
vorili, ktere tihi začetek, kar vse iz pisem natanjko vémo,
je že bila ozdravljena „zamaknjena“ in posekana „smreka“. Sa-
pienti sat! To enkrat za vselej!

Vredništvo.